

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Jana Šmakala a soudkyně Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: **Y. S.**
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Poděbradská 173/5, Praha,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o návrhu žalobkyně na vydání předběžného opatření ve věci **žaloby proti zásahu žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu ze dne 16. 10. 2024 č. j. OAM-405473/DO-2024 pro nepřijatelnost,**

takto:

Ministerstvo vnitra a Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie i všechny odbory cizinecké policie jsou povinny strpět pobyt žalobkyně Y. S., narozené X., státní příslušnice Ukrajiny, na území České republiky do skončení soudního řízení před Krajským soudem v Plzni ve věci sp. zn. 55 A 43/2024.

Odůvodnění:

1. Dne 16. 10. 2024 podala žalobkyně žalobu proti zásahu Ministerstva vnitra spočívajícím v tom, že jí vrátil žádost ze dne 16. 10. 2024 o poskytnutí dočasné ochrany pro nepřijatelnost. Důvodem nepřijatelnosti mělo být to, že žalobkyni byla dočasná ochrana poskytnuta již v Polské republice.
2. Postup žalovaného žalobkyně považovala za protiprávní a rozporný s unijním právem. Nezákonnost vyznačení nepřijatelnosti žádosti konstatovaly i správní soudy včetně Krajského soudu v Plzni. Žalobkyně splňovala podmínku pro udělení dočasné ochrany v ČR. V Polské republice o dočasnou ochranu nikdy nepožádala, a tudíž jí ani nemohla být poskytnuta.
3. Zároveň žalobkyně uvedla, že na věc dopadá výlučka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. Tato výlučka je podle ní v rozporu s unijním právem, soud by ji tedy na základě přímého uplatnění unijního práva neměl aplikovat a jejich žalobu by měl projednat věcně. Rozpor této výlučky s unijním právem potvrdily i správní soudy.

Pravomoc soudu rozhodovat o věci

4. Podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; **soudní přezkum je vyloučen.**
5. Soudní přezkumem je *stricto sensu* chápán postup soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V souzené věci nebylo napadeno rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Ve shodě s dřívějšími závěry liberecké pobočky Krajského soudu v Ústí nad Labem v odst. 20–28 rozsudku č. j. 59 A 45/2022-30 tak Krajský soud v Plzni konstatuje, že projednání věci před soudem nemůže být vyloučeno podle § 68 písm. e) s. ř. s.
6. Zároveň se však soud ztotožnil se závěry liberecké pobočky Krajského soudu v Ústí nad Labem i v tom, že záměrem zákonodárce bylo vyloučit rozhodování správních soudů zcela, nikoliv pouze v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. Za toho stavu by žaloba měla být nepřijatelná podle § 6 s. ř. s. ve spoj. s § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb.
7. Krajský soud v Plzni ve skutkově a právně obdobných věcech již dříve konstatoval v rozsudcích č. j. 55 A 6/2023-44 ze dne 17. 5. 2023, č. j. 55 A 40/2023-63 ze dne 18. 10. 2023, že výluka soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. je v rozporu s unijním právem. S ohledem na to dospěl **k předběžnému závěru, že i v nynější věci je výluka soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. potenciálně v rozporu s unijním právem.**
8. Na rozdíl od věci souzené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 Azs 178/2022 totiž žalobkyně podle svých tvrzení není a nikdy nebyla poživatelkou dočasné ochrany v jiném státu EU. Neuplatní se tedy bez dalšího logika úvah Nejvyššího správního soudu, že poživatel dočasné ochrany nemůže být zkrácen na právech tím, že nepřiznání (další) dočasné ochrany není přezkoumatelné soudem.
9. Do přijetí konečného závěru soudu o otázce přípustnosti výluky soudního přezkumu v nynější věci tak žalobu není možné odmítnout. S ohledem na předběžný názor soudu o protiprávnosti výluky je naopak třeba činit úkony směřující k rozhodnutí ve věci samé.

Posouzení návrhu na vydání předběžného opatření

10. Žalobkyně navrhla vydání předběžného opatření, kterým by soud dočasně upravil její pobyt v ČR. Na území států EU pobývá již delší dobu, pobyt tedy nemá upravený na základě bezvízového styku. Před podáním žádosti o dočasnou ochranu požádala o vízum za účelem strpění. Vízum jí však nebylo uděleno. Žalobkyně tak aktuálně pobývá v ČR nelegálně, přičemž hrozí, že dojde k zahájení řízení o správním vyhoštění a jejímu následnému vyhoštění. Případně by mohla být evidována v Schengenském informačním systému či v evidenci nežádoucích osob.
11. Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet, byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímne upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu.
12. Žalobkyně osvědčila, že jí hrozí vážná újma, neboť pobývá v ČR nelegálně. Žalobkyni nebylo uděleno vízum za účelem strpění ani jí nebyla udělena dočasná ochrana. Hrozící

vážnou újmu přitom lze spatřovat i v bezprostředně hrozícím uložení správního vyhoštění, jakož i zařazení do Schengenského informačního systému či do evidence nežádoucích osob. Ve skutkových poměrech jejich případu jde o vážnou újmu, které je namístě předejít předběžnou úpravou poměrů. Soud proto žalovanému v souladu s návrhem uložil povinnost strpět pobyt žalobkyně na území ČR do pravomocného skončení tohoto soudního řízení. Současně soud za užití poslední věty § 38 odst. 1 s. ř. s. uložil tutéž povinnost i Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie a všem odborům cizinecké policie, jelikož lze usuzovat, že při absenci jakéhokoli formálního osvědčení o oprávnění cizince pobývat na území České republiky by cizinecká policie mohla vůči žalobkyni uplatňovat sankce za nelegální pobyt.

13. Soud proto podle návrhu uložil žalovanému a Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie a všem odborům cizinecké policie, aby strpěli pobyt žalobkyně na území ČR do konečného vyřešení otázek vznesených v žalobě.
14. Soud před vydáním předběžného opatření nežádal vyjádření žalovaného, neboť to nebylo potřebné. Rozhodnutí o předběžném opatření může soud zrušit nebo změnit, změní-li se poměry, a to i bez návrhu (§ 38 odst. 2, 4 s. ř. s.). Je tedy na žalovaném, aby oznámil případnou změnu poměrů žalobkyně oproti stavu, ze kterého soud při rozhodování vycházel.
15. Závěrem soud uvádí, že mu je známo usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 217/2024-50 ze dne 10. 10. 2024, kterým Nejvyšší správní soud zamítl návrh na vydání předběžného opatření ve věci zletilého Ukrajince žádajícího o dočasnou ochranu v ČR. Tato věc však je skutkově i právně částečně odlišná. Co je však podstatnější, Nejvyšší správní soud nereagoval na dosavadní právní závěry Krajského soudu v Plzni, nemohl je tedy zpochybnit. Pokud snad Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí implicitně vyšel ze závěrů rozsudku č. j. 9 Azs 18/2024-26 ze dne 15. 2. 2024, č. 4582/2024 Sb. NSS, o vzájemném vztahu správního vyhoštění a povinnosti opustit území ČR u cizinců oprávněných pobývat v jiném státu EU, lze k tomu jen dodat, že v nyní souzeném případě nebylo osvědčeno, že by žalobkyně byla držitelkou platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU. Krajský soud v Plzni proto neshledal důvod měnit svůj dosavadní náhled na věc.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 24. října 2024

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu